

Znovuzrodenie parlamentnej "sedemdesiatšestky"

Viacerí politici sa nám rozhodli udalosti z „osmičkových“ rokov, ktoré si v roku 2018 pripomíname, priblížiť formou živých obrazov. Hoc je už marec, pripomenuli nám „Vít'azný február“. Podobné prostredie (ľudia v uliciach a na námestiach, chvalabohu bez ľudových milícií), podobní účinkujúci (opozícia, koalícia, vláda, ministri, hlava štátu), zdá sa, že predvedú aj formálne rovnaký výsledok (pán prezident všetky moje návrhy prijal).

Hnusná vražda dvoch mladých ľudí sa stala spúšťačom udalostí, ktoré z dna nášho pokojného mierne zapáchajúceho rybníka vyplavili rad problémov, ktoré mali byť už navždy pochované. Vôbec nejde o problémy nové, o ktorých by už niekto nehovoril, nepísal, ktoré by už niekto nespomenul. Túžba po spravodlivosti a nespokojnosť s tým, ako sa problémy zametajú pod koberec a ako sa žiadny skutok vlastne „nestal“, vyhnala ľudí na námestia a do ulíc. Mnohí z nich by odchod súčasnej vládnej garnitúry uvítali, no vieme koľkí? A keďže demokracia je to najlepšie, čo sa ako forma vládnutia doteraz objavilo, tak práve demokratické princípy a postupy sú najlepšou odpoveďou na túto otázku. A jedným z princíпов demokracie (vlády ľudu) sú aj regulárne, neovplyvňované a pravidelné voľby. Teda žiadne tábory ľudu, prieskumy verejnej mienky, protesty a zhromaždenia, ale demokratické voľby. Tie sa u nás spravidla konajú raz za štyri roky. A nie je žiadny dôvod, aby sa konali skôr, kým vláda, ktorá na základe výsledku takýchto volieb získala dôveru v parlamente, má k dispozícii hlasy aspoň 76 poslancov NR SR.

Otáznym však je, ako parlamentné „sedemdesiatšestky“ vznikajú. A práve tomuto by sa opozičné strany mali venovať predovšetkým. Ak chcú meniť pomery na Slovensku, musia ich zmeniť najmä v zákonodarnom zbore, musia zabezpečiť, aby sa parlamentná „turistika“ prestala pestovať a aby sa prebehľctvo a náhla zmena svedomia netolerovali. Opozícia by mohla zistiť

„ako“ a prípadne aj „za čo“ dôjde u niektorých zástupcov ľudu k náhlemu precitnutiu a premene. A zdroje informácií v tomto smere nájdú celkom iste aj vo vlastných radoch.

Ak je politika, hľadáním možného, tak nám R. Fico jasne ukázal, čo je na našej politickej scéne možné. V stredovekej justícii bývalo zvykom obvinenému najprv ukázať pracovné nástroje kata a podrobne mu vysvetliť, ako a na čo sa používajú. Po takomto úvode sa veľa obvinených hneď priznalo a kat a jeho pomocníci ostali bez práce. Zaujímalo by ma, čo predseda vlády ukázal Bélovi Bugárovi, že nám zrazu vysvetľuje skrytý význam pamätného uznesenia republikovej rady, v ktorom Most – Híd do sveta vytrúbil buď predčasné voľby alebo odchod z koalície?

Keďže od pána prezidenta nikto neočakáva iný ako ústavný postup, tak s veľkou pravdepodobnosťou si v krátkom čase vypočujeme to notoricky známe Gottwaldovské: „Pán prezident demisiu prijal!“ A potichu dodajme – a poveril Pellegriniho (Kažimíra alebo kohosi iného zo Smeru) zostavením vlády.

Aké ponaučenie vyplýva z toho všetkého? Dôležité je mať parlamentnú väčšinu a februárové (marcové) udalosti ťa neprekvapia.

P. S. Už sa teším na živé obrazy našich politikov v auguste. Som zvedavý, čo nám predvedú. Tanky v uliciach?